

כבוד הבריות

עיון במקורות ע"פ מאמרו של הגר"ח שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר תשל"ב, מאמר ל"ו)

א. עיינו בדברים א' א' וברש"י האם שמות המקומות הנזכרים בפסוק נדרשים כפשוטם?

על מה הם מרמזים? _____

מדוע נכתבו דברים אלו ברמז? _____

ב. "אקמצא ובר קמצא חריב ירושלים"

מי האדם שגרם לחרבן ירושלים? _____

מדוע? _____

חשבו: האם נהג כשורה? _____

אם כן, מדוע לא הפריעו לו משמים? _____

_____

_____

_____

אמר רבי אלעזר: בוא וראה כמה גדלה כוחה של בושא, שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו (גיטין נ"ז)

מדובר בבושתו של יחיד, של בר קמצא שמשום בושתו לא נמנע מלהיות רודף על כל ישראל ולמסור אותם למלך רומי. אף בושתו של אדם מושחת זה בוקעת רקיעים והיא היא שהחריבה את בית המקדש ושרפה את ההיכל

ג. עיינו בחומש במדבר, בפרשת אתונו של בלעם. (פרק כ"ב)

חז"ל (במדבר כ' י"ד) מספרים שמיד כשסיימה

האתון את דבריה – מתה. מדוע? (רש"י לפרק

כ"ב פס' ל"ג)

_____

_____

_____

בלעם היה אבי אבות כל הפחיתויות שבעולם – אעפ"כ מחשש לפגיעה בכבודו, המית הקב"ה את האתון ואע"פ שאילו היתה האתון חיה היה כאן קדוש השם – מכל מקום כיון שיש בהשארותה בחיים פגיעה קלה בפחות שבפחותים זה, חס המקום על כבודו והמית את האתון.

לא רצה הקב"ה לומר כן לאהרון עצמו כדי ללמד דרך ארץ בכך – (ע"פ מאירי לברכות כ"ז:)

מאתיים וחמישים איש מקריבי הקטורת החטאים בנפשותם שחלקו על כהונתו של אהרון. ואשר אש ה' אכלתם, מה מקום יש לחשוש לכבודם ולצוות שלא "בעל המחלוקת" שלהם ירים את המחתות? אפילו אלה שהיו בני מות אין כבודם הפקר וענשם נמדד ונשקל ולא ניתן להם אלא לפי חשבון מדוקדק זה. שאהרון עצמו ירים המחתות היה יותר ממה שמגיע להם, ומנעו ה' מזה, שאף בזמן שעבר אדם אפילו בדבר חמור מאוד ונענש בעונש גדול ביותר – לא הופקר כבודו לגמרי.

נמצינו למדים עד כמה גדול כבוד הבריות, אפילו הפחות שבפחותים, וכל כך למה? משום שהאדם עצמו גדול מאוד, ולכן כבודו חמור כל כך, וגדלותו נשמרת בו אף כשהוא מצוי בשפל המדרגה